

РЕШЕНИЕ

№ 4105

гр. София, 01.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **10272** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона
за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба от Г. В. И. с ЕГН [ЕГН] адрес: [населено място], [жк],
[жилищен адрес] чрез адвокат Л. Н. Б. - САК адрес: [населено място], [улица], бл.14А вх.В, ап.
51 срещу Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР).

Цената на иска е 40 000 лв.

В исковата молба се твърди, че на 03.10.2020 г. Г. И. била задържана от полицейски служители, в
жилището си, находящо се на адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] след като отишли
по сигнал за наркотични вещества, каквито не намерили, но се спречкали с лицето М. К., който се
намирал в жилището на И.. След като започнали да го бият, И. се опитала да го защити, но била
брутално пребита в собственото си жилище от полицейските служители, които след това я извели
във коридора на блока и пред свидетели от съседния апартамент А. Д. и синът и Р., я влачели по
земята в локва кръв докато е била вързана с белезници и просната по лице на земята. Свидетел на
неправомерните действия на полицейските служители станал и бащата на И. - В. И., който я
видял с разкъравена уста, боса и с множество наранявания.

Горепосочените свидетели изложили тези обстоятелства в подробни разпити в съдебна фаза по
НОХД 1020/2024 г. на СРС НО 7 - ми състав.

След което полицейските служители я натъпкали в патрулен автомобил и я закарали в 5 РПУ,
където била задържана. Там прекарала 24 часа боса и по домашни дрехи, без адекватна
медицинска помощ, кореспондираща на състоянието и. След като била освободена И. се прибрала
и впоследствие си изкарала С., видно от което, в резултат на извършените от служителите на

СДВР незаконосъобразни действия, състоящи се в причинената телесна повреда, е понесла неимуществени вреди, изразяващи се в множество болки и страдания в следствие от получените множество наранявания по лицето и тялото. Тези болки продължили като пречели на И. да може да приема нормално течности и храна за известно време, както и изпитвала болки при движение и не е била в състояние да упражнява нормално работната си дейност, както и други житейски и битови дейности свързани с отглеждането на децата си в продължение на два месеца.

От друга страна, И. за неопределен период от увреждането, в следствие на нанесения побой, както и от това, че и било повдигнато обвинение за хулиганство, за което е оправдана по НОХД 1020/2024г. на СРС, е живяла в постоянен посттравматичен стрес и уплаха, че може да последват нови репресии от страна на органите на властта срещу нея. Загубила е доверие и е изпитвала страх от тях, което също и е нанесло тежка психическа травма. И. се усамотила и променила изцяло живота си и това довело до психически срив в нея. Първите месеци след инцидента имала силно нарушен сън - стряскане и скачане на сън, кошмари, свързани с побоя и задържането. Предпочитала да си стои повече вкъщи, нямала желание да излиза и да се среща с хора. Изпитвала страх да бъде навън. Случвало се да получава внезапно сърцебиене, недостиг на въздух, замайване, което наподобявало панически пристъп.

Претендира се присъждане на неимуществени вреди в размер на 40 000 лева за претърпени болки и страдание, постоянен посттравматичен стрес и уплах, депресия и страх и панически пристъпи в следствие от противоправни действия на служители на СДВР ведно със законната лихва, считано от 03.10.2020 г. датата на настъпилото увреждане до окончателното изплащане на сумата.

С разпореждане от 06.10.2025 г. производството по иска е оставено без движение.

С молба от 04.11.2025 г. са направени уточнения, като са посочени, незаконосъобразните действия на служителите на СДВР. Посочено е, че един от полицаите я е блъснал в стената, вследствие на което тя си е разбила бузата, разцепила си е устната, а скулата и била подута. Други от полицаите я удряли с юмруци и я съборили на земята и я влачили по земята.

От незаконосъобразните действия на служителите на СДВР, състоящи се в причинената телесна повреда, ищцата е понесла неимуществени вреди, изразяващи се в множество болки и страдания в следствие от получените множество наранявания по лицето и тялото. Тези болки започнали със самото причиняване на телесната повреда, датираща от 03.10.2020 г., продължили като пречели на И. да може да приема нормално течности и храна за период от 30 дни (до 03.11.2020 г.), както и изпитвала болки при движение и не е била в състояние да упражнява нормално работната си дейност, както и други житейски и битови дейности свързани с отглеждането на децата си в продължение на два месеца. От друга страна, И. за периода от увреждането до ден днешен в следствие на нанесения побой на 03.10.2020 г., както и от това, че и било повдигнато обвинение за хулиганство, за което е оправдана по НОХД 1020/2024 г. на СРС, живее в постоянен посттравматичен стрес и уплах, че може да последват нови репресии от страна на органите на властта срещу нея. Загубила е доверие и е изпитвала страх от тях. Първите 6 месеца(от 03.10.2020г до 03.04.2021г.) след инцидента имала силно нарушен сън - стряскане и скачане на сън, кошмари, свързани с побоя и задържането. Предпочитала да си стои повече вкъщи, нямала желание да излиза и да се среща с хора. Изпитвала страх да бъде навън. Случвало се да получава внезапно сърцебиене, недостиг на въздух, замайване, което наподобявало панически пристъп.

Като писмено доказателство към исковата молба е прието съдебно-медицинско удостоверение № 688/2020 г. от 05.10.2020 г., за извършен преглед на Г. И. в клиника по съдебна медицина и деонтология, при УМБАЛ „Александровска” ЕАД.

В дадения от съда срок ответникът е представил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва. Посочено е, че размерът на претенцията е силно завишен, а твърдените болки и

страдания са недоказани.

Според ответникът дадената в чл. 52 от ЗЗД възможност за обезвъзмездяване за претърпени неимуществени вреди не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване.

Посочва се, че при задържането на Г. И. на 03.10.2020 г. в 05 РПУ-СДВР, същата е подписала декларация, че не желае медицински преглед от лекар и че има проблеми с бъбреците и психиката.

Според ответника, приложеното към исковата молба медицинско свидетелство не следва да бъде кредитирано, защото не доказва, че именно на посочената дата ищцата е била обект на насилствени действия от страна на полицейските служители, които са я задържали. От събраните по НОХД № 1020/2024 г. по описа на СРС 7-ми състав се установява, че полицаите Г. и Т. са били обект на побой от страна на М. К., който впоследствие се е признал за виновен в извършване на престъпление по чл. 325, ал. 2, във връзка с ал. 1 от НК.

Посочва се, че от приложените към отговора документи се установява, че спрямо полицейските служители няма образувани дисциплинарни производства за насилствени действия спрямо някои от лицата, които са били задържани на 03.10.2020 г., в жилището, където е живяла ищцата в [населено място], жк Суха река.

Според изложеното в отговора, не следва да се кредитират твърденията, че Г. И., че е претърпяла значителни неимуществени вреди, защото липсват данни, тя да е търсила специализирана медицинска или психологична помощ.

При задържането на И., полицейските органи са действали съгласно правомощията си, регламентирани в закона и подзаконовите нормативни актове, като при проявената от нея съпротива, тя е следвало да бъде задържана.

Алтернативно се сочи, че размерът на иска е силно завишен и ако съдът го намери за доказан, следва да го намали до справедлив размер.

Като писмени документи към отговора са представени: писмо рег. № 513р-131794 от 04.12.2025 г. на Началник отдел „Човешки ресурси” – СДВР, видно от което срещу полицейските служители Л. Г. и Х. Т. няма образувани дисциплинарни производства в периода 03.10.2020 г. до 03.10.2022 г., документи във връзка с работата на Автоматизираната информационна система за „Видеозаснемане на охранителната дейност и пътния контрол” в МВР и Заповед рег. № 22933 от 03.10.2020 г., издадена от полицейски орган при 05 РПУ-СДВР, видно от която Г. И. е била задържана за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

За послужване е прието НОХД № 1020/2024 г. по описа на СРС 7-ми състав, приключило с влязла в сила оправдателна присъда по отношение на Г. И. по повдигнатото ѝ обвинение за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК.

По време на проведеното по делото открито заседание ищцата не се явява лично. Представява се от адвокат Б., който поддържа исковата молба. Представени са допълнителни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на разноски в размер на платеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Участвалият в производството по спора представител на СГП, намира иска за неоснователен и недоказан, поради което следва да се отхвърли изцяло.

За установяването на твърдените вреди, съдът разпита един свидетел, доведен от ищеца.

На ответника също беше допуснат един свидетел при режим на довеждане.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото

доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното: По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен при наведени твърдения да претърпени от ищцата неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразни действия на полицейски служители и срещу юридическото лице, чиито служители са били лицата, от чиито действия се твърди, че са настъпили вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност. Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове. Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния

характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, във връзка с чл. 203, ал. 1 от АПК, с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на органи или длъжностни лица на ответника, осъществяващи дейност и действия, при или по повод на осъществяване на административната дейност; 2. незаконосъобразност на тези действия или бездействия; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразните действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – длъжностни лица, служители на 05 РПУ-СДВР са задържали Г. В. И. на 03.10.2020 г. в дома ѝ, находящ се в [населено място], жк Суха река, [жилищен адрес]. Задържането е осъществено, като на И. са били поставени белезници и е била отведена в 05 РПУ-СДВР, където е издадена Заповед рег. № 22933 от 03.10.2020 г., на полицейски орган при 05 РПУ-СДВР, с която тя е била задържана за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В случая действията на служителите на полицията са били във връзка с дейността им по контрол и охрана на обществения ред, съгласно чл. 6 и чл. 14 от ЗМВР, а конкретните действия по задържането са в рамките на техните правомощия, осъществявани при наличие на предпоставките по чл. 72 от ЗМВР, като за това се издава съответната писмена заповед (чл. 74 от с.з.).

Спорно е наличието на втората предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – установяване на обстоятелството, относно законосъобразност или незаконосъобразност на осъществените действия от служители, по отношение на И., във връзка със задържането ѝ. По-конкретно следва да се установи дали тези длъжностни лица са упражнили спрямо ищцата прекомерна сила или друго въздействие (удари, блъскане, влачене и т.н.), нанасяйки ѝ така, физически и психически травми, вследствие, на които тя е претърпяла твърдените в исковата молба вреди.

От събраните гласни и писмени доказателства по делото, не се установяват конкретни незаконосъобразни действия на полицейските служители във връзка със задържането на И. на 03.10.2020 г.

Разпитаният свидетел Л. Г., който пряко е участвал в задържането, посочи, че той и колегата му на процесната дата са задържали лице, за което по-късно се установило, че е брат на ищцата и у което са намерили наркотични вещества. Отвели го на адреса, където живеело в [населено място], жк Суха река, бл. 57. Там имало две лица от мъжки пол и ищцата Г.. Когато отворили вратата, те се държали агресивно и арогантно. Полицаяте им казали, че ако продължат по този начин ще бъдат задържани. Лицата не преустановили агресивното си поведение, поради което им били поставени белезници, включително и на Г. И., което се случило на етажната площадка пред входната врата на апартамента. Тя през цялото време ги обиждала. Свидетелят не си спомня, някой да е удрял И. или да я слагал на пода по време на слагането на белезници. Задържаните били отведени, чрез придържане по стълбите до долу. Свидетелят не изключва, по време на отвеждането по стълбите, с оглед на това, че е била тъмната част на

денонощието, ищцата да е ударила главата или тялото си в стена или парапет. Задържаните били откарани с полицейските автомобили в районното управление. Там били издадени заповеди за задържане. Свидетелят не си спомня по лицето на ищцата да е имало травми, охлузвания или друг вид наранявания.

Настоящият съдебен състав намира, че показанията на свидетеля Г. не следва да бъдат кредитирани в цялост.

На първо място той е служител и към настоящия момент на ответника, поради което има основание да се счита, че би могъл да бъде заинтересован.

От друга страна показанията му относно липсата на упражнена физическа сила и удари по тялото на ищцата не кореспондират с мотивите на СРС към оправдателната присъда на Г. И., постановена по НОХД № 1020/2024 г. по описа на СРС 7-ми състав.

По време на проведеното съдебно следствие по това дело са разпитани множество свидетели, във връзка със събитията на 03.10.2020 г., случили са в апартамента на ищцата в [населено място], жк Суха река, [жилищен адрес] като техните показания са обсъдени в мотивите на крайния съдебен акт.

СРС посочва, че конфликтът между полицейските служители и М. К., бил възприет от Г. И., която излязла от съседна стая и се намесила в негова защита с молба да не го бият, но била съборена като ѝ били поставени белезници. Разпитан като свидетел, след одобряване на споразумение спрямо него, К. разказва, че видял полицейски служител да блъска И. в стената и да ѝ разбива устата. Свидетелката А. Д. от ап. 15, който бил централен на стълбищната площадка, чула суматохата и излязла пред апартамента си, като възприела как полицейските служители бият и влачат И., а тя викала за помощ и молила съседката си да снима какво се случва. Ищцата била окървавена, което било допълнително възприето и от св. Р. Б., доведен син на свидетелката Д.. Той излязъл след Д. и възприел момента, в който полицаите извлачвали И., а брат ѝ ги молил да не я бият. На площадката останала „локва кръв“.

След прибирането на И. в къщи на 04.10.2020 г., свидетелите В. И., Д. и Р., независимо възприели, че И. била с подутото лице, както и с отоци и синини по него.

На 05.10.2020 г. в 10:30 часа ищцата посетила съдебен лекар, като ѝ било издадено съдебно-медицинско удостоверение № 688/2020 г. (прието като доказателство и по настоящето дело), видно от което при прегледа на И. били установени: кръвоизлив под конюнктивата на лявото око, кръвонасядане на лявата скула, охлузвания над горната устна, кръвонасядане и оток на горната устна в ляво, кръвонасядания на десния лакът, охлузвания на левия лакът, кръвонасядания двустранно по китките, кръвонасядане на седалището в дясно. Посочените травми причинили болка и страдание, дължали се на действието на тъпи предмети и можело да се получат по време и начин, както съобщила подсъдимата и било вписано в удостоверението – „съобщава, че на 03.10.2020 г., около 23 часа, ѝ били нанесени удари с ръце от мъже в полицейски униформи, като впоследствие ѝ били поставени метални белезници“.

По-надолу в мотивите СРС посочва, че показанията на свидетелите М. К., Елизабета Р., Я. В., В. И., А. Д. и Р. Б. са в достатъчна степен последователни, логични и кореспондиращи помежду си, поради което съдът ги кредитирал изцяло. Показанията на свидетелите Р., Д. и Б. са били лишени от аргументи за предубеденост или заинтересованост.

По отношение свидетелските показания на полицейските служители, участвали в задържането на И., СРС посочва, че нито един от тях не е бил с убедителен или с ясен спомен от случилото се.

По отношение на свидетелят Л. Г. (разпитан и по настоящето производство), СРС, посочва, че случката не е толкова типична, за да не остави следи в спомените на сравнително младите свидетели, особено на Г., което наложило прочитане на показанията му, дадени в хода на досъдебното производство.

Вземайки предвид изложените от СРС мотиви, настоящият съдебен състав не намира за логично, свидетелят Л. Г., разпитан като свидетел по наказателното дело на петнадесети януари 2025 г., да не си спомня нищо, една година по-късно на двадесет и първи януари 2026 г., разпитан като свидетел по настоящето дело за същите обстоятелства, да разказва с подробности за случилото, твърдейки с увереност, че никой не е упражнил насилие на Г. И. по време на задържането ѝ.

Във връзка с изложеното съдът намира, че в кориците на НОХД № 1020/2024 г. по описа на СРС 7-ми състав и изложените от СРС мотиви към постановената присъда, се съдържат достатъчно доказателства, за това, че полицейски служители на 05 РПУ-СДВР са упражнили прекомерна сила над Г. И., причинявайки ѝ описаните в съдебно-медицинското удостоверение травми. Вярно е, че използването на помощни средства и физическа сила спрямо ищцата е било провокирано от нейното и на останалите задържани поведение, изразяващо се във вербална агресия и арогантност. Но от друга страна нито свидетелят Г., нито някой от разпитаните в хода на НОХД № 1020/2024 г. по описа на СРС 7-ми състав, свидетели, не споменава за извършени от страна на И. някакви физически действия, насочени към полицейските служители, целящи да ги наранят. Г. дори посочи, че тя замахнала към него без да го удари. Няма и данни тя да се съпротивлявала, докато са ѝ слагали белезниците и докато са я отвеждали към полицейския автомобил.

Според настоящия съдебен състав не е доказано твърдението в исковата молба, че един от полицаите е блъснал И. нарочно към стената съзнателно и тя си е разбила устната. Т. действие би имало значително по-съществени последици за нейното здраве (напр. счупване на лицеви кости, зъби и т.н.), от констатираните наранявания, представляващи леки телесни повреди. Освен това, данни за такъв вид действие се установяват единствено в показанията на свидетелят М. К. (разпитан в хода на НОХД № 1020/2024 г. по описа на СРС 7-ми състав). По отношение на същия е налице сключено споразумение, с което той се е признал за виновен в извършване на престъпление по чл. 325, ал. 2, във връзка с ал. 1 от НК, т.е. показанията му съдържат елементи за заинтересованост.

Съдът не намира, че при установените обстоятелства е нормално, полицейските служители, които са мъже да упражнят, такава физическа сила към жена, очевидно непритежаваща тяхната физическа, от която тя да претърпи кръвоизлив под конюнктивата на лявото око, кръвонасядане на лявата скула, охлузвания над горната устна, кръвонасядане и оток на горната устна в ляво, кръвонасядания на десния лакът, охлузвания на левия лакът, кръвонасядания двустранно по китките, кръвонасядане на седалището.

Следва да се отбележи, че намира за неоснователен довода, изложен в писмения отговор на ответника, че не е логично, ако И. наистина е претърпяла твърдените, като причинени от полицаите вреди, тя да е отишла на освидетелстване, едва на другия ден, след освобождаването ѝ. Съвсем естествено е, задържането, което безспорно не е минало гладко, да е предизвикало у И. негативни емоции, а претърпените физически травми да са били най-болезнени в първите часове и дни след нанасянето им. Тези

обстоятелства са логично обяснение за това, че ищцата не е отишла незабавно да се освидетелства, а го е направила след един ден.

Съдът не приема и довода на ответника, че липсата на образувани дисциплинарни производства, срещу полицейските служители, осъществили задържането на Г. И., сочи липсата на осъществени незаконни действия от тях спрямо нея. Образуване на дисциплинарна проверка или производство по ЗМВР, обикновено започват след сигнал, публикации в медиите или друг законен повод или наличие на достатъчно данни за започването им. В случая не се установява Г. И. да е подавала сигнал и оплакване срещу полицаите, които са я арестували. Това обстоятелства не дерогира възможността за установяване на незаконни действия, в хода на образувано производство по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в случая е налице втората предпоставка за ангажирането на отговорността на държавата – осъществени незаконосъобразни действия от полицейските служители при задържането на Г. И. на 03.10.2020 г. и изразяващи се използването на прекомерна сила и удари по лицето и тялото ѝ при поставянето на белезници и при отвеждането ѝ до полицейския автомобил.

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за доказана по следните съображения.

На първо място физическите травми се констатираат конкретно от цитираното по-горе медицинско удостоверение.

За установяване на направените твърдения, във връзка с доказателствената тежест, указана от съда, ищцата доведе един свидетел, който даде пред съда показания.

М. Р. посочи, че се познава ищцата от доста години. През септември или октомври на 2020 г. двете се видели и тогава И. ѝ казала, че е имала инцидент с полицаи. Те влезли у тях, арестували я и агресирали върху нея. Удряли ѝ главата в стената. По време на срещата Р. видяла синини по лицето на ищцата. По впечатления на свидетелката първоначално И. била уплашена, като след това уплахът преминавал в агресия, която била насочена към самата нея. Тя се самообвинявала за случилото се. Това състояние продължило 10-15 дни. Не можела да спи и да се концентрира и да изпълнява задълженията си в работата и в семейството. Впоследствие И. се затворила в себе си и не отговаряла на обажданията на свидетелката. Говорела с много малко хора. Тъй като били близки приятелки, Р. ѝ предлагала да се виждат и да разговарят. Виждали се първоначално през 4-5 дни, като впоследствие това състояние започнало да отшумява. И към настоящия момент И. има негативни спомени за случката, защото когато види полицейски служители се старае да ги избягва. Не вярва на полицията и твърди, че няма дори да се обади на телефон 112, ако има проблем. Свидетелката ѝ препоръчала да отиде на психолог, но не знае дали го е направила или дали е вземала някакви медикаменти. Според Р. синините по лицето на И. преминали за около 10-15 дни.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства могат да се направят следните изводи. Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите, при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на

фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал.

В случая свидетелите Р. и Г. изложиха пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазила спомени в съзнанието си.

Вземайки предвид изложените по-горе съображения, съдът не кредитира в цялост показанията на свидетеля Г., но няма основание да не кредитира показанията на свидетелката Р., като последователни, ясни и конкретни, без елементи на заинтересованост.

Съдът намира, че е съвсем естествено ищцата, след ефективното ѝ задържане в РПУ на СДВР, да е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се във физически дискомфорт, унижение, тревожност, песимизъм и психическо натоварване. Тези негативни емоционални и психически състояния, безспорно са били засилени от физическите болки, които тя е търпяла от нанесените по лицето и тялото ѝ травми (установени от неоспореното удостоверение за медицинско изследване № 688/2020 г.) при задържането ѝ, поставянето на белезници и влаченето ѝ по стълбите на блока до полицейския автомобил.

Без съмнение, констатираните негативни психически състояния, в зависимост от личностните характеристики, като завишена чувствителност и емоционалност, могат да бъдат с нееднакъв интензитет при различните хора. Допълнителен психически стрес в случая е бил провокиран от безспорно установеното обстоятелство, че сцената по задържането на И. е станала достояние на съседни (Р., Д. и Б., разпитани в хода на НОХД № 1020/2024 г. по описа на СРС 7-ми състав). Същите са изразили отрицателно становище към действията на полицейските служители, без да има данни за наличие на заинтересованост от тяхна страна.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между констатираните незаконосъобразни действия на полицейските служители и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ. По дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни по размер обезщетения. /S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09/.

В разглеждания казус, съдът намира, че следва да вземе предвид, при определяне на размера на претендираното обезщетение, доказателствата, относно времетраенето на търпените от ищцата физически и психически страдания, настъпили от незаконосъобразните действия на полицейските служители, както и техния интерзитет.

Според показанията на свидетелката Р., както физическите болки, предизвикани от охлузванията и натъртванията по лицето и тялото ѝ, така и психическия стрес и острия емоционален дискомфорт, са отшумели за около 10-15 дни. Ищцата е запазила негативен спомен за случилото се и до момента избягва преките срещи с полицаи, но няма видими, трайни и съществени негативни последици за нейното психическо и физическо състояние. Няма данни да е търсила лекарска помощ заради нараняванията, както и да посещавала психолог или психиатър или да е приемала никакви медикаменти за подобряване на психическото ѝ състояние.

Във връзка с изложеното съдът намира, че размерът на претенцията за присъждане на обезщетение в размер на 3500 лева, отговаря на критериите за справедливост. При съобразяване на вида, интензитета и продължителността на претърпените от Г. И. неимуществени вреди – психически и физически болки и страдания, засилени от чувството за срам, от това, че травмите ѝ са били нанесени пред съсед и приятели и при съобразяване със събраните по делото доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че обезщетение в размер на 3500 лева се явява обосновано и справедливо.

Във връзка с основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва. По отношение на определянето на началния момент на дължимостта на законната лихва, представляваща обезщетението, следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при незаконните действия на административните органи и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е датата на преустановяването на тези действия. В случая законна лихва върху присъденото обезщетение се дължи от 03.10.2020 г. – датата на преустановяването на констатираните по-горе незаконосъобразни действия на полицейските служители. Искът е предявен на 01.10.2025 г., т.е. преди изтичането на 5-годишния давностен срок за предявяването му.

С оглед на изхода на спора на ищеца се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им, съразмерно на отхвърлената част от иска и при съобразяване с определения в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, минимален размер.

С оглед изхода на спора на ответника също се дължат разноски, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 и чл. 10 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Г. И. В., с ЕГН [ЕГН] сумата от 3500 (три хиляди и петстотин) лева или 1789 (хиляда седемстотин осемдесет и девет) евро, като обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, настъпили от незаконосъобразни действия на служители на СДВР при задържането ѝ на 03.10.2020 г., ведно със законната лихва, считано от датата на прекратяването на незаконосъобразните действия 03.10.2020 г. до окончателно изплащане на сумата, като

ОТХВРЪЛЯ иска до пълния предявен размер от 40 000 лева.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Г. И. В., с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 10, ал. 1, изречение второ от ЗОДОВ, сумата от 650 (шестстотин и петдесет) лева или 332 (триста тридесет и две) евро, представляваща платено адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 10272 по описа за 2025 г. на Административен съд София – град, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА Г. И. В., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, във връзка с на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева или 41 (четиридесет и едно) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 10272 по описа за 2025 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.